

Pueraria montana

- 1) nazwa polska:
- 2) nazwa łacińska:
- 3) nazwa angielska:

Opornik łatkowaty
Pueraria montana (Lour.) Merr
Kudzu

foto.: Takashi Yokoyama

Informacje o gatunku

Opornik łatkowaty pochodzi z Azji Wschodniej i Południowo-Wschodniej, jest też rodzimy dla niektórych wysp południowej części Pacyfiku. Do Europy został sprowadzony w XX w. jako roślina ozdobna i zapobiegająca erozji. W latach 50. ubiegłego wieku zaobserwowano dziczenie rośliny z upraw ogrodowych. Obecnie gatunek jest zdomowiony we Włoszech i Szwajcarii. Występuje także w Bośni i Hercegowinie, a sadzony był na terenie obecnej Chorwacji. Pojedyncze stanowiska tego gatunku są także podawane z półwyspu Krymskiego. W Polsce jeden okaz kudzu rośnie od 2008 roku w ogrodzie botanicznym we Wrocławiu. Nie ma danych wskazujących na występowanie gatunku w środowisku przyrodniczym. Wydaje się, że takie pojawienie się, w naszych warunkach klimatycznych, wskutek niezamierzonych działań człowieka jest mało prawdopodobne. Przy założeniu, że gatunek rozprzestrzeniłby się w całej Polsce, mógłby poprzez konkurencję, o światło i zasoby wywierać negatywny wpływ na gatunki rodzime siedlisk leśnych, w tym na występujące w lasach taksony chronione i zagrożone. Uważa się, że opornik łatkowaty drastycznie zmniejsza różnorodność biologiczną, ze względu na zdolność do tworzenia monokultur na dużą skalę. Główną potencjalną drogą przenoszenia kudzu na nowe obszary jest sprzedaż dla ogrodnictwa i rolnictwa (głównie jako pasza dla zwierząt). Według raportu EPPO 2007 wszędzie tam, gdzie występuje on poza naturalnym zasięgiem (np. we Włoszech i Szwajcarii) został celowo wprowadzony. Roślina w swym pierwotnym zasięgu występuje w lasach liściastych i mieszanych, a także na siedliskach antropogenicznych takich jak: pastwiska, plantacje drzew iglastych, nasypy kolejowe i drogowe, brzozy zbiorników wodnych. W zasięgu wtórnym kolonizuje otwarte siedliska antropogeniczne i zaburzone: pobocza dróg, nasypy, tereny kolejowe, nieużytki, miedze, odłogi, okrajki lasów, prześwietlone drzewostany i młode plantacje drzew. Cechą ułatwiającą inwazję gatunku jest rozmnażanie wegetatywne - nowe pędy mogą rozrastać się w każdym możliwym kierunku od pędu macierzystego. Właściwie w każdym węźle pędu wegetatywnego roślina może się zakorzenić i dać początek nowemu osobnikowi po zetknięciu z glebą. Gatunek ma szeroką amplitudę klimatyczną, a raz wprowadzony do środowiska naturalnego jest trudny do kontrolowania, szczególnie w przypadku siedlisk leśnych i marginalnych. Generalnie jednak niskie temperatury skutecznie ograniczają rozprzestrzenianie kudzu na północ. We wtórnym zasięgu najlepiej rośnie na obszarach o wysokich temperaturach dziennych i nocnych z okresowymi letnimi deszczami, preferuje obszary nizinne do 1000 m n.p.m. Może również przetrwać na obszarach suchych, ponieważ gromadzi wodę w potężnych mięsistych, bulwiastych korzeniach. W Europie, korzystne warunki klimatyczne dla kudzu występują w południowej części kontynentu, po Węgry i Słowację.

Mapy występowania gatunku:

- [mapa występowania gatunku w krajach Europy \(JPG\)](#)

Dodatkowe informacje:

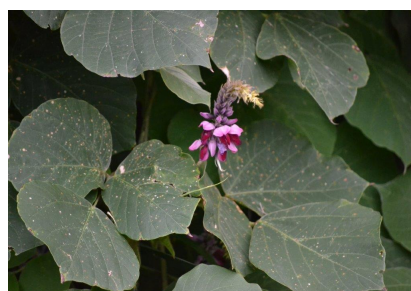
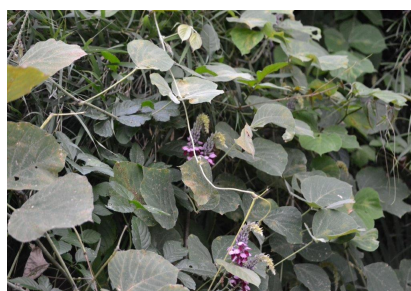
[Karta Informacyjna Gatunku \(PDF\)](#)

[Analiza Stopnia Inwazyjności Gatunku \(PDF\)](#)

[Analiza Stopnia Inwazyjności Gatunku - EN \(PDF\)](#)

[Drogi przenoszenia gatunku](#)

Zobacz galerię zdjęć gatunku

[Wróć do listy inwazyjnych gatunków obcych roślin](#)

Unia Europejska
Fundusz Spójności

